

ת"פ 13016/08/16 - מדינת ישראל נגד קוסאי נסאסרה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 13016-08-16 מדינת ישראל נ' נסאסרה
לפני כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם קוסאי נסאסרה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד דרור שטרוק

הנאשם וב"כ - עו"ד יאיר דרייגור

פסק דין

א. כתב האישום

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירה של הצתה, לפי סעיף 448 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, (להלן: "**החוק**"), וכן עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274 (1) לחוק. בכתב האישום נטען כי בתאריך 30.7.2016 בסמוך לחצות הלילה אירעה קטטה בישוב כסיפה ובשל כך הגיעו כוחות ביטחון ובתוכם ניידת משטרתית. עם הגעתה של הניידת הבחינו השוטרים שנסעו בה יוגב כהן ויוגב יפרח (להלן: "**השוטרים**"), בשני רכבים שרופים העולים באש בסמוך לבית קפה שכונתי הומה אדם.

השוטרים יצאו מהניידת, ובעוד אבנים נזרקים לכיוונם ולעבר שוטרים אחרים, הבחינו השוטרים בנאשם ובאדם אחר שזהותו אינה ידועה, נמצאים בסמוך למבנה, מכניסים את ידיהם לחלון המבנה ומציתים בעזרת מצת דבר מה אשר השליכוהו בעודו בוער אל תוך המבנה. בהמשך, הלכו השוטרים לכיוונו של הנאשם, חבשו קובע משטרתית והזדהו כשוטרים ואחד מהם צעק "עצרו משטרה", ובתגובה פתחו הנאשם והאחר במנוסה מן המקום, כשבסופו של יום הנאשם נתפס והאחר הצליח להימלט.

במהלך תפיסתו של הנאשם, אחז הנאשם בחפץ והחל להכות את השוטר יוגב כהן בידיו במטרה להשתחרר מאחיזתו, ובכך גרם לו לחבלות, עד אשר סייעו השוטר יוגב יפרח ושוטרים נוספים להשתלט על הנאשם, השכיבו אותו על הרצפה והכניסו אותו אל הניידת. כתוצאה מההצתה נשרפו בתוך המבנה שולחן, שמיכה וספת ישיבה.

ב. הראיות

1. המענה לכתב האישום

בתאריך 16.11.2016 השיב הנאשם לכתב האישום, וכפר בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם אישר כי שמע מאחר על האירוע בכפר מגוריו, הכחיש מחוסר ידיעה את שמותיהם של השוטרים, הכחיש כי הכניס ידו לחלון המבנה והצית דבר כלשהו בעזרת מצת, וטען כי עמד בסמוך ולא הבחין כלל בניסיון ההצתה. הנאשם הכחיש כי הבחין בשוטר כלשהו או באנשים שצעקו "עצרו משטרה", הכחיש כי ניסה לברוח, וטען כי נעמד במקומו מפני שלא היה כל פסול במעשיו, ותוך כדי כך היכה בו שוטר והפילו ארצה. הנאשם הכחיש בתוקף כי אחז בידו חפץ כלשהו והיכה את השוטר בניסיון להשתחרר מאחיזתו, וטען כי הוטח ארצה על יד מי שהתברר בהמשך שהוא שוטר וכתוצאה מכך נחבל בגופו ובראשו.

נוכח כפירת הנאשם, נשמעו הוכחות בתיק, אשר במהלכם העידו במסגרת פרשת התביעה כל עדי התביעה - שמונה במספר, ואילו במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו. להלן אסקור בקצרה את הראיות בתיק, תחילה את פרשת התביעה ולאחר מכן את פרשת ההגנה, ובהמשך אדון ואכריע בסוגיות שבמחלוקת.

2. פרשת התביעה

עד תביעה 6, **רס"ב אלי וקנין**, גבה את אמרת הנאשם אשר הוגשה בהסכמה וסומנה ת/1. במסגרת חקירתו הנגדית הוצג בפניו שתי תמונות של הנאשם שצולמו על ידו, אשר סומנו נ/1, וכן מזכר שנכתב על ידו שסומן נ/2. העד אישר כי הנאשם הגיע עם חולצה קרועה, והוא הבחין בחבלות על גופו של הנאשם. לדבריו, הבין מעדויות השוטרים שהיו באירוע, שהנאשם החל לברוח והתנגד למעצר (פרוטוקול מיום 6.4.2017, עמ' 17, שורות 18-20). העד אישר כי חלקו בחקירה היה גביית אמרת החשוד בלבד ואינו יכול להעיד על נסיבות ביצוע הליך המעצר (עמ' 18, שורות 10-13). כן אישר העד כי מיד לאחר חקירתו של הנאשם, העביר מזכר למח"ש. העד אישר כי לא יכול היה להתעלם מגרסת החשוד, לפיה הותקף על ידי שוטרים ומחובתו לעשות זאת. העד הוסיף כי סירב לגעת בראשו של החשוד מטעמי רפואה אך מניסיונו לא סבר כי הוא נזקק לטיפול רפואי (עמ' 19, שורות 20-22).

עד תביעה 8, **עימאד אלקרעאן**, הוא בעל בית הקפה בכסיפה שנקרא נרגילה, אשר בסמוך אליו נעצר הנאשם, והעדות שמסר במשטרה בתאריך 2.8.2016, הוגשה בהסכמה במקום חקירה ראשית וסומנה ת/2. במסגרת חקירתו הנגדית העיד כי הוא והנאשם ביחסים טובים ואינו יודע האם יש לנאשם מניע לגרום נזק לעסק שבבעלותו (עמ' 27, שורות 23-26). העד ציין כי בתחילת האירוע נשוא כתב האישום שמע יריות מכיוון הכביש, השאיר את העסק פתוח וברח מהמקום (עמ' 37, שורות 14-15), והוסיף כי בזמן שברח נכחו אנשים נוספים אצלו בעסק, שישבו, שתו ועישנו (עמ' 41, שורות 11-15). העד ציין כי במהלך האירוע אנשים שרפו שני רכבים שלו שחנו ליד העסק, אבל אינו זוכר בכמה אנשים מדובר (עמ' 44, שורות 22-23).

בהמשך ציין העד כי במהלך האירוע הבחין באנשים שמיידיים אבנים לבית הקפה, אבל אינו יודע לזהות מי הם בגלל שהיה חשוך. העד הוסיף כי שבוע לאחר האירוע בית הקפה הוצת ונשרף כליל (עמ' 56, שורות 24-25). העד אישר

דברים שמסר בעדותו במשטרה, כי הבחין באדם שעומד בסמוך לעסק שלו, ונראה כמנסה להיכנס אליו מהחלון, אולם הוא לא יכול היה להבחין אם אותו אחד החזיק משהו בידו (עמ' 66 שורה 21).

בהמשך החקירה הנגדית ציין העד באופן חד משמעי כי האדם שעמד מחוץ לעסק שלו לא החזיק שום דבר ביד (עמ' 70, שורה 1), והוסיף כי הוא בטוח שהנאשם לא שרף לו את העסק, הוא ילד טוב, לומד בחו"ל, ויש לו אבא מזהב (עמ' 71, שורות 9-11), (26-29). בהמשך ציין העד כי אינו זוכר את כל פרטי האירוע (עמ' 76 שורה 13), ולקראת סוף עדותו העריך כי גורמים ממשפחת אלעמור מעורבים בשריפת העסק שלו והרכבים שלו בגלל סכסוך בין חמולות ביישוב (עמ' 82, שורות 24-27). בסיום חקירתו הנגדית חזר העד והדגיש כי הוא בטוח שהנאשם אינו קשור, שכן הוא מכיר אותו היטב ואינו יכול לעשות דבר כזה בכלל (עמוד 84, שורה 1).

עד תביעה 2, **רס"ר יוגב כהן**, העיד בבית המשפט ביום 26.4.2017, וב"כ המאשימה הגיש בהסכמה דו"ח פעולה שערך העד שסומן ת/3 ודו"ח מעצר שסומן ת/5. במסגרת חקירתו הנגדית ציין העד כי באירוע נשוא כתב האישום השתתפו מעל 100 אנשים ויכול להיות גם 200 איש (פרוטוקול מיום 26.4.2017, עמ' 24, שורות 15-16 ושורות 24-25), וכן אישר שעם הגעתם לזירת האירוע כבר הבחין במכוניות עולות באש (עמ' 25, שורות 25-27). העד ציין כי הוא הגיע בניידת סמויה, ויחד אתו הגיעה לזירה ניידת מזוהה, וכי לאחר שהניידת חנתה, הוא יצא ממנה ביחד עם השוטרים יוגב פרח, ובדרך הבחין באנשים בוזזים את בית הקפה אך אינו ידע לומר מה המרחק ממנו הבחין בנעשה (עמ' 32, שורות 19-24). בדרכם חטפו "מטר אבנים" כלשונו, ולכן הוא עמד במקום, והבחין בנאשם ובאדם נוסף שהיו בקרבת מקום.

העד ציין כי עמד במרחק של כ-40 מטר מבית הקפה, וכי לא היה חושך מוחלט, אולם הוא לא ידע לומר מניין הגיע האור למקום. לדבריו, הבחין בנאשם ובאדם נוסף שעומדים בסמוך לחלון, ושניהם מציתים בד באמצעות מצת, ומשליכים את הבד הבוהק מבעד לחלון לתוך בית הקפה, כשהנאשם מחזיק גם מקל בידו (עמ' 43 שורה 3). בהמשך ציין העד כי כל אחד מהם החזיק מצת נפרד (עמ' 45, שורות 1-6), והוסיף כי הוא והשוטרים שהיה עמו התקרבו לכיוון המציתים והזדהו כשוטרים בכדי לבצע מעצרים. שני המציתים החלו לברוח, האחד הצליח להימלט, ואילו הנאשם התנגד למעצר "והשתולל עם המקל" כלשונו (עמ' 52 שורה 11), וכתוצאה מכך נפצע העד בידו. כשנשאל מדוע לא נתפסו המציתים והמקל, השיב כי בגלל האופי האלים של ביצוע המעצר, לא נתפסו המוצגים בזירה (עמ' 46, שורות 20-22, ועמ' 53, שורות 6-7). בהמשך התייחס העד לתמונות שסומנו ת/4, אשר מתארות את החבלות שנגרמו לו, וציין כי החבלה במרפק נגרמה כתוצאה מהנפילה שלו ושל הנאשם בעת ביצוע המעצר, והעד אישר בהקשר זה כי הוא הפיל את הנאשם בשל התנגדותו (עמ' 56 שורה 25), אולם החבלות בכף ידו נגרמו מהמקל שהיה בידי הנאשם, והעד לא חש כי הוא זקוק לטיפול רפואי בשל כך.

בהמשך עדותו עומת העד עם דברים שמסר בחקירתו במח"ש, שהוגשה וסומנה נ/4. העד נחקר תחת אזהרה בחשד שהיכה את הנאשם במהלך המעצר, ובחשד לשיבוש הליכי חקירה בשל רישום דו"ח פעולה שקרי, וציין בתחילה כי הנאשם התפרע עם המקל, והיה להוט לתקוף את השוטרים בכדי לברוח, וכי כתוצאה מההשתוללות של הנאשם, העד נפל ארצה, והפיל את הנאשם ביחד אתו (עמ' 2 שורה 25). בהמשך ההודעה במח"ש העד עידן את גרסתו, וטען כי הנאשם הניף את המקל שהיה בידו מתוך לחץ, בכדי להשתחרר מהמעצר, אבל לא התכוון לפגוע בו (עמ' 3 שורה 69).

ועמ' 4 שורה 77). העד הכחיש כי היכה את הנאשם באמצעות פנס בראשו בעת מעצרו, והכחיש גם כי פגע בנאשם במרפקו בעת הנסיעה בניידת לתחנת המשטרה. כמו כן, הכחיש גם כי השוטר יוגב פרח כיוון את אקדחו לכיוון הנאשם במהלך הנסיעה, או סטר לו בתחנה.

העד אישר כי בנוסף ליוגב פרח נכחו עמו השוטרים גיא ועומרי ונשארו ברכב (עמ' 72, שורות 1-6), כן ציין העד בחקירתו הנגדית שרטט (נ/5) את זירת האירוע ככוללת מבנה אחד. ואולם בחקירתו החוזרת התבקש העד להבהיר האם מדובר בכמה מבנים או מבנה אחד, והשיב: "מה שבדו"ח הפעולה, זה מה שהיה. מבחינתי אני לא יכול, לא זוכר עכשיו איפה היה עוד ביתן, עוד איזה שיק, מפחונים, אני לא יכול לשרטט לך פה בציור בדיוק מה היה" (עמ' 80, שורות 24-26).

עד תביעה 1, **רס"ל יוגב פרח**, ערך את דו"ח הפעולה ת/6 ואת הצילומים מהזירה ת/7, אשר הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד כי בהיותו חייל במשמר הגבול, הודה בעבירות של שיבוש הליכי משפט, ואף הוגש נגדו כתב אישום בבית משפט השלום בירושלים, אולם בסופו של דבר בית המשפט החליט להימנע מהרשעה והטיל עליו 300 שעות של"ץ, ופיקוח של שירות המבחן במשך חצי שנה, כפי שעולה מההחלטה בת"פ (ירושלים) 5071/02 שהוגשה וסומנה נ/6. העד ציין בהקשר זה כי במועד ביצוע העבירות היה ילד וכיום הוא נמצא במקום אחר, אדם בעל משפחה ועובד במקום מסודר, ואכן לא ראיתי מקום לפקוד עליו בתיק זה את עוונותיו מלפני 20 שנה, שהסתיימו בסופו של דבר בלי הרשעה.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום, ציין העד כי עם הגעתם לזירת האירוע הבחינו באנשים מתקוטטים וזורקים אבנים אחד על השני, וברכבים שרופים, ולכן הם התמקמו במקום מוגן מאחורי הרכב שבו הגיעו (פרוטוקול מיום 26.4.2017, עמ' 106, שורה 5). העד העריך כי היו במקום בין 30 ל-40 אנשים, והוסיף כי אין במקום תאורת רחוב, אבל היה אור שהגיע מהרכבים שעלו באש. לדבריו, בשלב מסוים יוגב כהן אמר שהוא מזהה מישהו שמנסה להצית, וגם הוא הסתכל לכיוון המבנה וממרחק של כ-15 מטר לערך הבחין בשני אנשים שמתכופפים לחלון ומנסים להצית את המבנה עם מצת מבעד לחלון (עמ' 110, שורה 6).

בהמשך, ציין העד כי לאחר שהוא ויוגב כהן התקרבו אל השניים, במרחק של 4-5 מטרים מהם הוא הזדהה כשוטר, ובשלב זה ניסו השניים לברוח, האחד רץ והצליח להימלט מהמקום ואילו השני נתפס מיד כשהחל לרוץ. העד אישר כי אינו יכול לשלול את האפשרות שהאדם שברח היה זה כי השני "זה שהוא ברח" הוא זה שהיה עם המצת (עמ' 116, שורות 24-27), והוסיף כי ייתכן שזו הסיבה לכך שהמצת לא נתפס. העד ציין כי הוא ויוגב כהן נאלצו להשתלט על הנאשם (עמ' 119, שורות 5-8), וכי הוא לא דיווח על תקיפת שוטרים באירוע, כי מבחינתו האירוע המשמעותי היה דריסה של אנשים והצתה של מבנים (עמ' 123, שורות 7-8), אולם הוא אינו יודע מי מבין השניים היה עם המצת ומי לא.

בהמשך ציין העד, כי המרחק בין הדמויות בהם הבחין ובין המבנה היה כמטר (עמ' 128, שורה 28), והוסיף כי בניגוד למה שנרשם על ידו בדו"ח הפעולה ת/6, הוא אינו יודע לומר בוודאות האם השוטר יוגב כהן הותקף על ידי הנאשם באמצעות מקל או ברזל (עמ' 133, שורות 6-7). לדבריו, מסר במח"ש כי מדובר במקל או בברזל מכיוון שמבחינתו אין זה משנה מה סוג החפץ (עמ' 134, שורות 14-18). בסוף עדותו ציין העד כי סירב להיבדק בפולגרף בטענה כי אינו

עברין ולא עשה משהו רע (עמ' 148, שורות 21-22), והוסיף כי לא הבחין במישהו מכה את הנאשם במהלך מעצרו, אולם לא ידע להסביר מניין סימני החבלה על גופו של הנאשם (עמ' 152, שורות 6-17).

עד תביעה 3, **רס"ל בן חמו גיא**, ערך את דו"ח פעולה שסומן ת/9, והוגש בהסכמה במקום חקירה ראשית. בחקירתו הנגדית ציין העד כי נכחו בזירת האירוע בערך 100 אנשים, שהגיעו לכיוון בית הקפה, לקחו כל מה שהיה בסביבה, שולחנות וכיסאות, וזרקו אותם לרכבים הבוערים (פרוטוקול מיום 26.4.2018, עמ' 167, שורות 15-24). כן אישר העד כי זיהה את יוגב ויוגב במרחק של 15-20 מטר, וכי הם קראו לו ואמרו לו להבחין בניצוץ, מישהו שמדליק אש (עמ' 170, שורות 11-14), והוסיף כי הבחין באדם אחד תופס "משהו" בידו והאחר הדליק אש, וכי לא ציין זאת בדו"ח הפעולה אולם מסר זאת בחקירתו במח"ש (עמ' 172, שורה 22).

העד חזר והדגיש כי הבחין בשני אנשים ליד החלון, אחד תפס חתיכת בד ואחד הדליק אש, אולם הוא אינו יודע אם מדובר בבד או חתיכת נייר (עמ' 184, שורות 15-16), אישר כי האדם שתפס את המקל תפס גם את הנייר (עמ' 187, שורות 4-5), וכן אישר כי לא לקח את המצת מהסיבה כי לא ראה אותו וכך גם לגבי המקל, ונימק זאת באלימות שהייתה שם באותו זמן. בהמשך העיד העד כי אינו יודע בוודאות מי אחז במקל, וכן כי לא הבחין בנאשם חבול (עמ' 196, שורות 8-9, 12-13).

עד תביעה 4, **רס"ר עומרי קלימי**, ערך את דו"ח הפעולה שהוגש בהסכמה במקום חקירה ראשית וסומן ת/10. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד כי ביום האירוע נשוא כתב האישום שימש כנהג בניידת סמויה בצבע לבן, וכי הוא המתין ברכב כשהשוטרים וגיא בן חמו, יוגב כהן ויוגב פרח פרקו מהרכב (פרוטוקול מיום 27.4.2018, עמ' 18, שורות 19-20, 24-25). העד ציין עוד כי במשך כל האירוע לא יצא מהרכב, וכי הרכב הוזז על ידו רק בשלב שבו נזרקו עליהם אבנים כחצי שעה לאחר הגעתם למקום (עמ' 19, שורות 19-20). לדבריו, לאחר ששינה את כיוון הרכב, הבחין בהרבה אנשים, מעל ל-100 איש (עמ' 23, שורה 4).

בהמשך ציין העד כי אבנים לא פגעו בניידת וכי לא נגרם נזק לניידת, והוסיף כי ישב בתוך הניידת ובמרחק של בין 30 ל-50 מטרים הבחין במאבק שמעורבים בו שוטרים (עמ' 27, שורות 20-23), וכי למיטב זכרונו אורות הרכב דלקו. לאחר שהבחין במאבק התקרב עם הרכב לבית הקפה, אולם לא יצא מהרכב, וכעבור זמן קצר הכניסו עצור לניידת (עמ' 31, שורה 5). העד ציין כי מלבד שני רכבים בוערים לא הבחין באש נוספת, לא הבחין באנשים זורקים אבנים וכן לא אנשים זורקים כיסאות, וכן אישר כי לא ראה שמישהו מרים יד או מקל (עמ' 33, שורות 17-21).

במסגרת חקירתו הנגדית התבקש העד להסביר את גרסתו במח"ש לפיה ראה את שלושתם נאבקים, גרסה אותה לא ציין בדו"ח הפעולה. אז הסביר העד "במח"ש הייתה לי חקירה פה נתתי דו"ח פעולה" וכי לדעתו טעה בדו"ח הפעולה (עמ' 39, שורות 15-17). העד אישר כי הנאשם היה נוכח יחד עם שאר השוטרים במשרד אך לא זכר כי היה נוכח איתם בעת כתיבת הדו"חות, וכן לא הבחין בחשוד חבול (עמוד 42 שורות 19-21). לאחר שעומת עם הטענה כי השוטר שחקר את הנאשם ציין כי הוא היה עם נפיחות בראש, ולאחר שעומת עם דברים שאמר בחקירתו במח"ש, ציין העד כי יכול להיות שהנאשם נחבל במהלך המעצר (עמ' 46, שורה 1).

עד תביעה 5, **בנימין כהן**, ערך חוות דעת שהוגשה בהסכמה במקום חקירה ראשית וסומנה ת/11. בחקירה הנגדית מסר העד כי עודנו מפקד תחנת תמר, והוא גם חוקר שריפות. העד אישר כי הגיע לזירה ביחד עם משטרת ישראל, הצטייד במצלמה דיגיטלית ואישר כי לא כל התמונות שצילם נכללו בדו"ח שלו (עמ' 52, שורות 24-26) אלא 10 מתוך 22. העד אישר כי במבנה היו שני מוקדי שריפה מרוחקים זה מזה, כשאחד מהם היה בשולחן (עמ' 64, שורות 15-17), וכי ניסו לשרוף את הספה מהחלון הסמוך לה (עמ' 67 שורה 25) על מנת לשרוף את השולחן או מהחלון ואילו לגבי השולחן אינו יודע אם הוצת ע"י מישהו שנכנס למבנה, או באמצעות חפץ בוער שהושלך מהחלון.

העד אישר כי לא מצא חתיכת בד באמצעותה ניסו לשרוף משהו וכן לא השתמשו בנפט או בכל חומר דליק. כמו כן ציין העד בת/ 11 כי "ניתן להסיק בסבירות גבוהה מאוד כי השריפה פרצה כתוצאה מניסיון להצתה של העסק באמצעות קרטון ובד על הספא והשולחן". העד הסביר כי נמצא קרטון חרוך על השולחן, ואולם הוא אינו יכול לומר שזה במאה אחוז הגורם למצית אבל יכול לומר זאת בסבירות גבוהה (עמ' 74, שורות 12-14). העד ציין כי העובדה שמצא מוקד בעירה בשולחן שליד החלון שנפרץ אינה מלמדת בהכרח שהשריפה בוצעה דרך החלון (עמ' 84, שורות 16-21), וכן כי אינו יודע אם מישהו נכנס, אם מישהו זרק מבחוץ, או מישהו שלח שם איזה חזיז (עמ' 85, שורות 11-14).

בחקירתו החוזרת אישר העד כי קיימת סבירות גבוהה כי ההצתה הייתה באמצעות בד והפנה לתמונה 1 בת/11, ובהמשך אישר כי על הספה היו מונחים בדים אך אינו יודע לומר האם הבד שבאמצעותו אולי ניסו להצית את הספה היה מונח שם (עמ' 90 שורה 19).

עד תביעה 7, **רס"ל דיויד סנדרוביץ**, גבה את האמרה השנייה של הנאשם ת/2, ואישר כי לא היה אחראי על התיק, ואף לא רשם מזכר לעניין בקשתו של החשוד לקבל טיפול רפואי, אם כי העיד כי שלאחר שהעביר את החשוד לתא המעצר ניגש ליומנאי התחנה (עמ' 102, שורות 14-17).

3. פרשת הגנה

א. אמרותיו של הנאשם במשטרה

האמרה הראשונה של הנאשם נגבתה בתאריך 31.7.2016 וסומנה ת/1. באמרה זו מסר הנאשם גרסה לפיה הגיע ליד בית הקפה בכסיפה, שם הבחין בשתי מכוניות שרופות על הכביש, ובאיש פצוע שיושב על הרצפה ליד בית הקפה. הנאשם תיאר כי עמד בסמוך ליד האנשים, ולפתע הגיעו בלשים, נתנו לו מכות על הראש, הכניסו אותו לרכב, הצמידו נשק לבטנו ואיימו עליו במילים קשות (ת/1, עמ' 2, שורות 6-9). במהלך חקירתו הבחין החוקר כי חולצתו של הנאשם קרועה וכי קיימים סימני חבלה בצוואר בצד ימין, הנאשם השיב כי אחד מהשוטרים תפס אותו ונתן לו מכה בראש באמצעות פנס.

בהמשך חקירתו הכחיש הנאשם כי הצית את המבנה ששימש לבית הקפה נרגילה ושב וטען כי עמד ביחד עם המון אנשים ובעודו מסתכל ימינה ושמאלה הגיע שוטר "שם אותי ברצפה ונתן לי מכה בראש" (ת/1, עמ' 2, שורות 15-16). כן, טען הנאשם כי הוא ובעל חנות הנרגילה חברים והכחיש שברח מהשוטרים. לדבריו עמד במרחק של כ-5 מטרים

מהמבנה, וכשנשאל למה ששטר יעליל עליו, השיב כי אולי ראה את הבחור שעמד לידו, שהיה קרוב יותר למבנה (עמ' 3 שורות 61-67).

האמרה השנייה ת/12 נגבתה ימים אחדים לאחר מכן, בתאריך 2.8.2016 בשעה 12:28, וגם באמרה זו הכחיש הנאשם את המיוחס לו. הנאשם שב וטען כי עמד במרחק של כחמישה מטרים מהמבנה, הכחיש כי ניסה לברוח מהשוטרים, הכחיש כי אחז בידו מקל, והכחיש כי התנגד למעצר ופצע את השטר יוגב בידיו. הנאשם חזר והדגיש כי עמד בסמוך לאדם שאינו מכיר ואינו יודע מה היו מעשיו במקום, ובסוף חקירתו ביקש שיערכו לו בדיקות רפואיות.

האמרה השלישית ת/13 נגבתה כעבור חודשים אחדים, בתאריך 24.11.2016, במחלקה לחקירות שוטרים. הנאשם ציין כי בתאריך 30.7.2016 בסביבות השעה 23:00 ישב עם חבריו ליד בית הספר "אלפארוק", ולאחר מכן צעד עם שני חבריו לכיוון ביתו. בזמן הזה קיבל הנאשם שיחת טלפון מקרוב משפחתו שסיפר לו שהוא שומע יריות ורעש בכסיפה והאם ידוע לו משהו בעניין, הנאשם השיב שלא.

בהמשך מסר הנאשם כי המשיכו בדרכם, שמעו יריות, התקרבו וראו התקהלות של המון אנשים, לפחות 200, כשבשלב מסוים ניגש אליו בחור אשר בדיעבד התברר לו כי מדובר בשטר יוגב כהן, אשר הפילו ארצה והכה אותו בפנס שבידו שלוש מכות רצופות בראשו, ולאחר מכן הצטרף אליו גם השטר יוגב פרח, העמידו אותו, למקום הגיעה ניידת, אחד השוטרים פתח את הדלת, השטר יוגב פרח תפס אותו מהצוואר ודפק לו את הראש מקדימה במשקוף של הדלת, ולאחר מכן העלו אותו לניידת, כשבמהלך כל הנסיעה ממשיכים להכותו. הנאשם שב והכחיש כי תקף שטר או החזיק מקל במהלך האירוע.

ב. עדותו של הנאשם בבית המשפט

כאמור הנאשם העיד לבדו במסגרת פרשת ההגנה, ביום 19.6.2018, ומסר בתחילת החקירה הראשית כי הוא בוגר תיכון אורט מדעים בחורה במגמה ביולוגית, לאחר לימודיו היה שלושה חודשים באנגליה בכדי לשפר את האנגלית שלו, והתקבל ללימודי רפואה ברומניה. אשר לאירוע נשוא כתב האישום תיאר הנאשם כי ביום האירוע, בעת שהיה בדרכו הביתה עם כמה חברים, קיבל שיחת טלפון מאחד מקרוביו שסיפר לו שיש קול יריות ורעש בכפר. הנאשם הגיע אל מקום האירוע, הבחין במכוניות שרופות, וציין כי המקום היה הומה אדם, כ-200 איש לערך שהתקהלו במקום, חלקם זרקו אבנים, וחלקם השמיעו צעקות. לדבריו, התקדם עד סמוך למבנה של קפה נרגילה, וכעבור דקה נעצר.

הנאשם ציין כי הוא מכיר את עימאד בעל בית הקפה, שהיה תלמיד של אבא שלו, וגם מאמן שלו בקראטה כמה שנים קודם לכן, ויש ביניהם קשר טוב. הנאשם הוסיף כי המקום היה חשוך, וכי בסמוך אליו עמד אדם שאינו מכיר שחבש כובע, ולפתע הרגיש במישהו שתופס אותו בצווארו, מפילו ארצה, ומתחיל להכותו. הנאשם העיד כי רק בדיעבד הבין כי מדובר במשטרה, וזאת לאחר הגעתה של ניידת המשטרה (עמ' 123, שורות 4-7). לדבריו, היכו אותו במהלך הנסיעה בניידת, ואף הצמידו אקדח לבטנו, ובמהלך החיפוש שבוצע על גופו בתחנת המשטרה, הכה אותו אחד השוטרים עד הגעתם של עו"ד וחוקר. הנאשם העיד כי לא אחז שום דבר בידו מלבד טלפון נייד ותעודת זהות שהיה בכיסו, ואישר כי הגיש תלונה במח"ש ואף נבדק בפוליגרף.

בחקירה הנגדית, ציין הנאשם כי עד להגעתו למקום האירוע לא ידע בין מי למי הסכסוך והבין זאת רק בתחנת המשטרה (עמ' 127, שורות 1-3). הנאשם ציין עוד כי בזמן שהשוטרים אחזו בו עמד במרחק של 5-6 מטרים מהחלון, וכי לא היה חלק מסכסוך של משפחות קוראן ואל עמור. הנאשם ציין עוד כי מבין כל 200 האנשים שנכחו במקום לא זיהה אף אחד (עמ' 137, שורות 18-22), והוסיף כי האירוע סקרן אותו ולא חשש כי משהו ינסה לפגוע בו מכיוון שאינו מסוכסך עם משפחת אל עמור (עמ' 143, שורות 10-12). הנאשם הכחיש כי ידע במועד האירוע מי הן המשפחות המעורבות בסכסוך (עמ' 147, שורה 1), והכחיש כי הבחור שעמד לידו שכנע אותו לשרוף את בית הקפה של עימאד (עמ' 148, שורה 22 ואילך).

הנאשם אישר כי אין לו כל היכרות מוקדמת עם השוטרים שהשתתפו באירוע והעידו בבית המשפט וטען כי הם אינם דוברים אמת (עמ' 151, שורה 9). הנאשם ציין כי לא הבחין בשוטרים מגיעים לעברו מכיוון שהסתכל על אנשים שהיו בצד השני מעבר לכביש, והסביר כי לא מסר זאת במשטרה מכיוון שלא נשאל (עמ' 152, שורות 10-12). לדבריו, בזמן המקרה היה קצת מטושטש (עמ' 153, שורה 7) וכך גם בעת שנחקר במשטרה, והוא שב והכחיש כי ברח מהשוטרים. במשך עדותו הוא ציין כי חש פחד לאחר שהשוטרים תפסו אותו, לא מהידיעה שנתפס כי ביצע עבירה אלא בגלל האלימות כלפיו: "שמישהו יתפוס אותך בצוואר בחושך, אתה לא תפחד?" (עמ' 162, שורה 13).

בהמשך הכחיש הנאשם כי הכה את השוטר והתנגד למעצר, הכחיש כי התנהל מאבק בינו לבין השוטר יוגב כהן, וציין כי השוטר כהן הפיל אותו ארצה, והוא לא התנגד (עמ' 167, שורות 1-5). הנאשם שב והכחיש כי אחז או הכה את השוטר יוגב כהן במקל, וטען כי כלל לא היה לו מקל האירוע (עמ' 169, שורה 17), ולכן לא הייתה הצדקה להפעיל עליו כוח על ידי השוטרים. הנאשם הכחיש כי ביקש סליחה מהשוטר והעיד כי מועד הדיון, 19.6.2017, הוא הפעם הראשונה בה הוא רואה את דו"ח המעצר של השוטר פרח, וכי זו אינה חתימתו (עמ' 177, שורות 1-2).

הנאשם העיד כי לא נשאל בחקירתו האם הבין שמדובר בשוטרים, ובמח"ש התבקש לדבר על הכול (עמ' 186, שורות 15-24). כשהוצגו לו דברים שמסר באמרתו ת/12 שורה 55: "אני אומר לך שהשוטרים הגיעו אליכם וצעקו לכם תעצרו משטרה, ואתם שניכם התחלתם לברוח ורק לאחר מרדף רגלי קצר הם עצרו אותך והאדם שהיה אתך נמלט מהמקום. מה תגובתך? אני לא זזתי ממקומי, הייתי בפחד", השיב הנאשם "אבל לא שאלו אותי", והוסיף כי השוטרים מחפים אחד על השני (עמ' 192, שורה 1).

הנאשם העיד עוד לקראת סוף החקירה הנגדית כי היו לו סימני חבלות בכתף וכי קיבל מכות רבות. לדבריו, לא סיפר בחקירותיו על האקדח שהוצמד לבטנו כי היה מטושטש, והעיד כי אקדח הוצמד לבטנו וגם איימו עליו (עמ' 197, שורה 8).

4. טענות הצדדים

א. טענות ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הגיש סיכומיו בכתב וטען כי התביעה הוכיחה באמצעות ראיותיה שהנאשם הצית ביחד עם אחר את

המבנה כמפורט בכתב האישום, ולאחר שנתפס על ידי השוטרים יוגב כהן, היכה אותו בידיו, באמצעות חפץ בו אחז, במטרה להשתחרר מאחיזתו בו. כן, הפנה ב"כ המאשימה לעדויותיהם של השוטרים יוגב כהן ויוגב פרח, שעצרו את הנאשם בזירה לאחר שטענו כי הבחינו בו ביחד עם אחר מצית את המבנה, אשר עליהם מבוססות ראיות התביעה. כן נטען ב"כ המאשימה כי ראיות התביעה נתמכות בחוות דעתו של מומחה השריפות, בני כהן, בתמונות מהזירה ומהחבלות שנגרמו לשוטרים יוגב כהן, וכן עדותו של בעלי המבנה, עימאד אלקרען.

ב"כ המאשימה הפנה גם לדו"ח המעצר ת/5 ממנו עולה כי הנאשם ביקש סליחה ביחס לחשדות שיוחסו לו, וטען כי מכלול הראיות בתיק מלמדות מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הצית ביחד עם אחר את המבנה. אשר לגרסתו של הנאשם טען ב"כ המאשימה כי גרסתו אינה הגיונית ועומדת בסתירה לכלל ראיות התביעה, ואין בה כל הסבר לטענתו כי מדובר בעלילת שווא שנרקמה על ידי השוטרים המעורבים באירוע.

ב"כ המאשימה הוסיף וציין, כי ההגנה בחרה שלא לחקור את השוטרים יוגב כהן, אודות טענת הנאשם ולפיה לא ראה מעולם את ת/5 (דו"ח המעצר) וכן כי לא חתם עליו, והמשמעות היא כי ההגנה בחרה לזנוח טענה זו של הנאשם, ומשכך פני הדברים יש לקבוע כי הנאשם שיקר לגבי כך, שיקר לגבי הימצאותם של 10-20 אנשים בסמוך אליו בעת מעצרו, ובכך מצטרפים שקריו לראיות התביעה ואף מחזקים אותם.

ב. טענות ב"כ הנאשם

לעומת זאת, ב"כ הנאשם ציין כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא אשר שלח אש בבית הקפה או היה מעורב בהצתה, ואחריה תקף את השוטרים. ב"כ הנאשם ציין, כי עדויות השוטרים אשר העידו בבית המשפט אינן מהימנות, השוטרים מסרו גרסאות שונות וסותרות, הן בדו"חות הפעולה, הן בעדויותיהם בבית המשפט והן במח"ש. אשר למח"ש טען ב"כ הנאשם כי חרף הנחיות פרקליט המדינה, הנחיה 2.18, לא התקבל אישור שפיטה מהמחלקה לחקירות שוטרים.

ב"כ הנאשם הדגיש בסיכומיו את העדרו של מניע מצדו של הנאשם, ואף ציין כי ההיפך הוא הנכון, תוך שהוא מפנה לעדותו של עד תביעה 8, עימאד אלקרעאן בעל המבנה שהוצת, אשר העיד ביום 6.4.2017 כי הוא מכיר היטב את הנאשם וכי יש קשר טוב ביניהם, והוא אינו יכול לעשות דבר כזה. לדעת ב"כ הנאשם מדובר בעדות שמחזקת את טענות ההגנה. כן, הפנה ב"כ הנאשם להחלטה של בית משפט השלום בירושלים בעניינו של השוטרים יוגב פרח אשר סומנה נ/6, ממנה עולה כי פרח הודה כי ביצע תקיפה בנסיבות מחמירות וכן הודה בביצוע עבירה של שימוש לרעה בכוח המשרה ועבירה נוספת שלשיבוש הליכי משפט. ב"כ הנאשם ציין כי אף שהעד לא הורשע בשל שיקולי שיקום, בית המשפט קבע כי מדובר בעבירות אשר יש בהם בכדי להטיל דופי על טוהר החקירות ועל אמון הציבור.

אשר לת/5, טען ב"כ הנאשם כי עד תביעה 2, יוגב כהן, לא ציין בדו"ח הפעולה כי הנאשם ביקש ממנו סליחה, וכי בית המשפט יכול היה להתרשם מנאשם צעיר, נטול כל רישום פלילי, מי שהתקבל ללימודי רפואה, מסר גרסאות עקביות וסיפק הסברים להימצאותו בזירה. הנאשם אף העיד באופן עקבי כי הבחין באדם שהיה חבוש כובע גרב, שעמד לידו, אבל במרחק מה ממנו, ולא הייתה כל תקשורת ביניהם. ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי אין בידי המאשימה כל ראיה חפצית

כגון מקל או מצית מכיוון שכלל לא קיימות ראיות כאלה. מכל הטעמים הללו, טוען ב"כ הנאשם כי בית המשפט צריך לזכות את הנאשם זיכוי מלא, ולכל הפחות להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

5. דיון והכרעה

בתום שמיעת הראיות מצטיירת למעשה התמונה הבאה: בתאריך 30.7.2016 בשעת חצות, ביישוב כסייפה, החלה קטטה בין תושבים אשר זהותם אינה ידועה למאשימה. באותו הזמן קיבל הנאשם שיחת טלפון מקרוב משפחתו אשר מסר לו את אשר מתרחש, ובעקבות זאת הגיע הנאשם לזירת האירוע, והבחין במכוניות בוערות ובהתקהלות של אנשים רבים (כ-200 איש לערך). סמוך לאחר מכן הגיעו 4 שוטרים בניידת סמויה בצבע לבן אל זירת האירוע: רס"ר יוגב כהן (עד תביעה 2), רס"ל יוגב פרח (עד תביעה 1), רס"ל בן חמו גיא (עד תביעה 3) ורס"ר קלימי עומרי (עד תביעה 4).

השוטרים שהגיעו לזירה הבחינו בכאוס שהיה במקום, שכלל בין היתר מכוניות עולות באש ואבנים שנזרקו מכל עבר. והראיה המרכזית נגד הנאשם היא זיהויו לראשונה על ידי רס"ר יוגב כהן, שהבחין לראשונה באנשים שמנסים להצית את המבנה, ומסר לרס"ל יוגב פרח כי הוא מזהה מישהו שמנסה להצית. בעקבותיו הבחין גם רס"ל פרח במרחק של כ-15 מטר לערך, בשני אנשים שמתכופפים לחלון ומנסים להצית את המבנה. שני השוטרים - יוגב פרח ויוגב כהן, התקרבו אל השניים שניסו לברוח כשהבחינו בשוטרים. אחד מהם הצליח להימלט ואילו השני - הנאשם, נתפס על ידם.

יוגב פרח הוסיף והעיד, כי אינו יכול לשלול את האפשרות כי השני שברח הוא זה שאחז במצת, ולכן המצת לא נתפס מפני שאולי היה בידי אותו אחד שהצליח להימלט. דברים דומים עולים גם מעדותו של רס"ל בן חמו. יתירה מכך, גם רס"ר יוגב כהן העיד בבית המשפט כי הבחין בשני אנשים מדליקים את הבד ומשליכים אותו לתוך בית הקפה דרך החלון הפתוח, אלא שבניגוד לרס"ל פרח, ציין רס"ר כהן כי לדעתו, הסיבה שבגינה לא נתפס המצת נעוצה באופי האלים של המעצר, וזו גם הסיבה שבגללה לא נתפס המקל, שבאמצעותו לטענתו הכה אותו הנאשם כשהתנגד למעצרו.

כאמור לעיל, מעדויותיהם של עדי התביעה ומכתב האישום עצמו, עולה כי אין מחלוקת על כך ששני אנשים זוהו על ידי צוות השיטור שהגיע לזירה כמי שמנסים להצית את המבנה, וזו למעשה השאלה העיקרית ששנויה במחלוקת בין הצדדים: שאלת זיהויו של מצית מבנה הנרגילה. כמו כן, לא נמצאו בזירת האירוע ראיות פורנזיות כמו המצת או המקל, שבאמצעותן נטען כי הנאשם ביצע את העבירות שמיוחסות לו בכתב האישום, אשר הימצאותם הייתה יכולה לסייע בחקירת האירוע. בהעדר ראיות אלה, מדובר למעשה בעבירות שייחוסן לנאשם מתבסס על עדויות עדי ראיה ומהימנותם של העדים. לא למותר לציין בהקשר זה, את עדותו של עד התביעה 8, עימאד אלקרעאן, בעל עסק הנרגילה שהוצת, אשר ציין כי הוא והנאשם ביחסים טובים, וכי הוא בטוח שהנאשם לא שרף לו את העסק.

כמו כן, אין מחלוקת כי במהלך האירוע, התפתח עימות פיזי בין השוטרים יוגב פרח ויוגב כהן ובין הנאשם, כשבסופו של יום נחבל הנאשם בצווארו, וגם השוטר יוגב כהן נחבל. החוקר שגבה את אמרתו הראשונה של הנאשם, עד תביעה 6 רס"ם אלי וקנין ציין כי הבחין בחבלות על גופו של הנאשם, וכי נמסר לו ע"י השוטרים שהיו בזירה, שהנאשם ברח והתנגד למעצר. לכן מיד בסיום חקירתו של הנאשם, העביר מזכר למח"ש, וגם הנאשם עצמו הגיש תלונה למח"ש. בעקבות זאת, אכן נפתחה חקירה במח"ש, שבמסגרתה נחקרו כל ארבעת השוטרים שהשתתפו באירוע, ועדויותיהם במח"ש

הוגשו ע"י ב"כ הנאשם. כן הוצגו לעיוני תמונות שמתעדות את החבלות על גופו של הנאשם (נ/1), וכן החבלות על גופו של רס"ר כהן (ת/4).

בבואי להכריע בשאלת הזיהוי, יש לזכור כי מדובר באירוע רווי אלימות, במקום הומה אדם, בשעת לילה מאוחרת, במקום חשוך, אשר במהלכו התבצע מעצר של הנאשם ע"י השוטרים, תוך שימוש בכוח. ב"כ הנאשם טוען כאמור, כי בנסיבות הללו אין לתת משקל לזיהוי של הנאשם כמי שהצית את המבנה, בשל הקשיים הנובעים מהמרחק של הנאשם מהשוטרים, מהתאורה העמומה במקום, מהקהל הרב שהיה במקום בעת האירוע, ומהכאוס הכללי ששרר במועד האירוע.

עיון מדוקדק בראיות מלמד שאכן הזיהוי של הנאשם ע"י השוטרים נעשה בתנאים אובייקטיביים קשים, בעיצומה של התקהלות של קהל גדול מלווה בהתפרעות אלימה, כששתי מכוניות עולות באש בקרבת מקום, ואבנים מושלכים לעבר השוטרים שהיו צריכים למגן את עצמם מפני האלימות שהופנתה גם כלפיהם. זיהוי בתנאים קשים מעין אלו, עלול להביא לטעות בתום לב, גם כאשר המזהה משוכנע באמת ובתמים כי האדם אותו הוא מזהה אכן ביצע את העבירה. על הקושי בזיהוי חזותי בתנאים כאלה ראו ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב (2), 729, 753 (1978).

הדברים אמורים ביתר שאת, כאשר אין חולק כי שני אנשים היו בקרבת החלון של בית הקפה, ושניהם זוהו בתחילה כמי שהיו מעורבים בהצתה של המקום, אולם אחד מהם הצליח להימלט, והנאשם לבדו הוא שנתפס ע"י השוטרים. כאמור, אין בנמצא ראיות פורנזיות שקושרות את הנאשם לאירוע, לא המצת שנטען כי נעשה בו שימוש בהצתת המבנה, ולא המקל שנטען כי הנאשם היכה באמצעותו את השוטר כהן. יתירה מכך, השוטר פרח אף לא שלל את האפשרות כי האדם שנמלט מהמקום הוא זה שהצית באמצעות מצת את החפץ שהושלך לתוך המבנה מבעד לחלון.

בנסיבות הללו, כאשר מדובר בזיהוי מהמרחק שבו הוא בוצע, ובתנאים הסביבתיים שהיו במקום במהלך האירוע, ובכלל זה חשכת הלילה והתאורה העמומה בהיעדר תאורת רחוב, וכן האלימות שנלוותה לאירוע, כולל אלימות שהופנתה נגד השוטרים, שהצריכה אותם להתמגן מפניה, לא ניתן לשלול את האפשרות שהאדם שנמלט מהמקום הוא זה שהיה מעורב בהצתה, ולא הנאשם. לכן אני סבור כי לא ניתן לקבוע כי די בזיהוי החזותי בתנאים הקשים שבהם הוא נעשה, בהיעדר כל ראיות פורנזיות, כדי להרים את נטל הראיה מעבר לכל ספק סביר כנדרש במשפט הפלילי, ביחס לאשמתו של הנאשם במעשה ההצתה.

לא למותר לציין בהקשר זה כי הנאשם הכחיש כל מעורבות בהצתת המקום, וכן הכחיש כי אחז בידו מקל במהלך האירוע, וממילא הכחיש גם כי היכה את השוטר יוגב כהן במקל במהלך המעצר. הנאשם מסר גרסה עקבית וסדורה גם באמרות שמסר במשטרה ובמח"ש וגם בעדותו בבית המשפט, ומדובר בגרסה הגיונית וסבירה שלא נמצאו ראיות של ממש לסתור אותה, ולכן ככלל לא ראיתי סיבה מדוע לא לתת אמון בדבריו.

זאת ועוד, החולצה הקרועה והחבלות שנמצאו על גופו בעת שהובא לתחנת המשטרה, מלמדות כי ננקטה אלימות כלפיו בעת המעצר, ואף נפתחה חקירה במח"ש בשל אירוע זה, ולכן אני סבור כי יש להתייחס ביתר זהירות לעדויותיהם של

השוטרים, שכאמור התנהגותם באירוע זה עצמו נבדקה במח"ש, בעת שהעידו בבית המשפט, וקשה להשתחרר מן הרושם שהחקירה במח"ש הייתה לנגד עיניהם של השוטרים גם בעת שהעידו בבית המשפט.

למעלה מן הצורך, אני מוצא להפנות גם לעדותו של עד תביעה 8, בעל המקום, אשר העיד על הקשר הטוב שיש בינו ובין הנאשם, ועל כך שאינו מאמין כי הנאשם היה מעורב בהצתת המבנה. ואכן קשה למצוא מניע למעשה ההצתה שמיוחס לנאשם בכתב האישום, אולם קיומו של מניע אינו חלק מיסודות העבירה, ולכן הדברים מובאים למעלה מן הצורך, ולו מהטעם שהם עולים בקנה אחד עם עדותו המכחישה של הנאשם.

אשר לעבירה של תקיפת שוטר, הנאשם כאמור הכחיש מכל וכל כי היה בידו מקל, והכחיש גם כי התנגד למעצרו, וגרסתו בעניין זה הייתה עקבית וסדורה מתחילת החקירה נגדו. לעומת זאת, רס"ר כהן מסר בעניין זה גרסה מתפתחת, כאשר בתחילה בדו"ח הפעולה ת/3 הוא מציין כי הנאשם השתולל בעת שניסו לעצרו, והיכה אותו במקל שאחז בידו, ופגע בידו הימנית בכדי להשתחרר ממנו. רס"ר כהן מציין עוד בדו"ח כי הוא ושוטר נוסף הורידו את הנאשם לקרקע בכדי להשתלט עליו, וכתוצאה מכך הוא נחבל במרפקו. לעומת זאת, בעדותו במח"ש נ/4, רס"ר כהן עידן את גרסתו, וציין כי הנאשם הניף את המקל שהיה בידו מתוך לחץ, בכדי להשתחרר מהמעצר, אבל לא התכוון לפגוע בו (עמ' 3 שורה 69 ועמ' 4 שורה 77).

כאמור לעיל, הנאשם עצמו הכחיש באופן עקבי כי אחז מקל בידו במהלך האירוע, ואף הכחיש כי היכה את השוטרים או התנגד למעצר. מקל גם לא נמצא בזירה, או לפחות לא נתפס ע"י השוטרים. יתירה מכך, גם רס"ר כהן מוסר בעדותו במח"ש כי הנאשם לא התכוון לפגוע בו במקל שלטענתו הנאשם אחז בידו. יוצא אפוא כי לפי גרסתו של הנאשם, שככלל ראיתי לתת אמון בדבריו, לא התקיים אף אחד מיסודות העבירה, לא היסוד העובדתי וממילא גם לא היסוד הנפשי, אך גם לפי גרסתו של רס"ר כהן שנמסרה בחקירתו במח"ש, הנאשם כלל לא התכוון לפגוע בו, בשונה מהדברים שכתב בדו"ח הפעולה והעיד בבית המשפט, ובנסיבות אלה לא שוכנעתי כי התקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו.

כאן המקום לציין כי ב"כ המאשימה ציין בהגנותו כי הוא ער לקשיים שעולים מההבדלים בגרסאות שמסר רס"ר כהן, בכל הנוגע לכוונת הנאשם לפגוע בו, כעולה מעמ' 4 לסיכומי, אלא שלטענתו אין בשוני זה כדי לשלול את דבריו של העד כי הנאשם פגע בו תוך כדי ניסיון להתחמק ממעצר, ודי בכך כדי לקיים גם את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

כאמור, דעתי בעניין זה שונה, הן מפני שההבדלים בגרסאות שמוסר רס"ר כהן, פוגעים במשקל של עדותו, לעומת הגרסה העקבית שמסר הנאשם בעניין זה, והן מפני שנוכח הגרסה שמסר רס"ר כהן במח"ש כי הנאשם לא התכוון לפגוע בו, ספק אם התקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, שיוחסה לנאשם בכתב האישום.

נוכח כל האמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל ההוכחה של מעל לכל ספק

סביר, כנדרש במשפט הפלילי, ביחס לשתי העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, ולכן התוצאה היא שאני מזכה את הנאשם מחמת הספק גם מהעבירה של הצתה, וגם מהעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, שבהן הואשם בכתב אישום זה.

ניתן והודע היום כ"ח תשרי תשע"ט, 07/10/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט